

Weekend xL

een novelle

Weekend xL

een novelle

Frans van Hilten

Auteur: Frans van Hilten
Ontwerp: Lily Hamouche
ISBN: 9789403851686
© Frans van Hilten 2025
Gepubliceerd via Bookmundo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Man darf te lezen-reeks deel 2

1

De weg het laatste stuk naar het chalet was zoals altijd slechter dan hij zich herinnerde. Kuilen, natte bladeren, een slagboom die niet sloot. Hij was vroeg vertrokken, uit gewoonte. De rit was stil geweest, op de radio een interview over erfelijkheid en leiderschap. Hij had het ingeruild voor Emmylou Harris toen het te stellig werd. Koen parkeerde zijn oude Volvo schuin tegen een boom, zette de motor uit en bleef nog even zitten. De stilte was prettig. Er hing een beetje mist laag tussen de bomen, alsof het bos nog even in de coulissen bleef. Hij dacht aan de brief van de gemeente. "Herziening van culturele subsidies." Geen besluit, maar wel een toon die hij herkende. Hij had het nog niet aan het zakelijk team van zijn theater verteld. Hij zuchtte, stapte uit. Dit weekend was niet voor zakelijke tobberijen. Dit weekend was voor het aanhalen van de aloude broederband. Hij pakte zijn weekendtas van de bijrijdersstoel en sloot de auto af.

Het huis lag er nog net zo bij als vorig jaar. Hout, mos, een veranda die kraakte bij elke stap. Binnen rook het naar houtvuur en muf textiel. Hij zette snel twee ramen tegen elkaar open en keek naar de stoelen rond de haard. Ze stonden er alsof hier het hele jaar geen andere huurders waren geweest. Vier stuks. Altijd vier, maar ooit hadden ze hier met zijn vijven gezeten. Hij gooide het laatste beetje koffie

uit zijn thermoskan weg en duwde de onwillige stekker van het koffieapparaat in het stopcontact. Even zweefde hem de voortreffelijke barista-koffie in zijn theaterfoyer voor de geest. Ach, een paar dagen slechte koffie moest te doen zijn. Hij liep de veranda op, ademde het vroege najaar van de Ardennen. Een merel scharrelde door de struiken.

Verderop klonk een zacht gezoem. Thomas' Tesla vleide zich naast Koens Volvo, vrijwel geluidloos, als om zich te verontschuldigen voor zijn moderniteit. Thomas stapte uit met een koelbox en een rugzak die een beetje te strak zat. Koen omhelsde hem. Thomas' glimmende kale kop was inmiddels vertrouwd; Thomas werd volgend jaar veertig en de jaren dat hij lang krullend haar had lagen erg ver achter hem. "Alles goed thuis?" vroeg hij.

"Alles wel," antwoordde Thomas. "Yasmine vindt het stiekem best lekker als ik af en toe een paar dagen weg ben. En voor de meiden is een beetje *quality time* met mamma ook leuk." "Ja, hoe is het met je dochters? Worden alweer groot zeker." "Ja niet normaal. Yara is nu zes, ze is begonnen met paardrijden en Nina gaat over twee jaar al naar de middelbare. Wacht, ik heb... ach nee, ik zal je niet lastigvallen met foto's."

"Ah jawel joh! Ik heb ze niet meer gezien sinds ze kleuters waren, denk ik," zei Koen.

"Ja, toen waren ze niet van je af te slaan," herinnerde Thomas zich. "Nou oké dan, één fotootje." Koen verbaasde zich over de twee grote meiden die

hij te zien kreeg en Thomas was gelukkig niet iemand die er eindeloos over door bleef mekkeren. "Ik heb nog wat meegenomen trouwens," zei zijn kale vriend, "een buitengewone Spaanse worst voor de barbecue. En ook geestelijk voer, iets om over na te denken."

Koen lachte. "Spannend, ben benieuwd. Vanavond diepzinnige gesprekken dan maar?"

Thomas knikte. "Vanavond."

De SUV die nu parkeerde maakte meer lawaai dan nodig was. Mark stapte uit in een zwarte sweater met No Excuses erop. Koen vroeg zich af of hij dat bewust gekozen had. "Gozers! Wat goed om jullie te zien," zei Mark. Hij omhelsde Koen en Thomas. "We gaan vuur maken. En ouwehoeren. Eindelijk weer." "Je ziet er goed uit man!" zei Koen. "Waar zijn de tijden gebleven dat je met wallen onder de ogen en een alcoholwalm kwam opdagen!"

"Nee man. Dat doe ik allemaal niet meer. Ik heb zuipen ingeruild voor sporten. Al zal ik dit weekend echt wel een biertje drinken."

Nu pas zag Koen dat ook Sander uit de SUV klom in een slecht zittende jas. Hij had blijkbaar wat moeite gehad zijn bovenmaatse weekendtas uit de auto te wurmen. Nu sprong hij op de grond en liep op de anderen af, zijn blik wat afwezig.

"Kijk eens aan, nog meer volk," riep Koen. "Dit is het?" Hij keek wat benauwd naar de auto, maar Sander sloeg het portier dicht.

"Met meer zijn we toch niet!" riep Mark.

Koen knikte, opgelucht. Sander had zijn Linda niet meegenomen. Hij had geluisterd. Hij keek even vragend naar Sander. "Geen Linda?" vroeg hij, zo zacht dat de anderen het niet konden horen.

"Nee. Ze wilde wel graag mee," antwoordde Sander net zo zacht, terwijl hij de weekendtas midden in de doorloop neerzette. "Maar ik dacht... het is beter zo."

"Slimme vent," zei Koen en klopte hem op de rug. "Zeker beter. Kom, help me even, er staan nog twee kratten bier en een doos wijn in mijn auto. En zet die weekendtas ergens anders, hij staat in de weg."

Boven het dal begon de mist op te trekken. Thomas was opgestaan en rekte zijn lange ledematen. "Jongens! Even stukje lopen na al het lange autorijden?" "Sure," zei Mark, "maar eerst even dit. Kom allemaal even hier, kom kom, jij ook Koen, hup!" Hij spreidde zijn armen wijd open. De vier mannen omhelsden elkaar als rugbyers in een scrum. Mark telde af: "Drie, twee, één, volle kracht, Nachtwacht... *We're on air!*" galmden ze als uit een keel. On air, on air, dacht Koen. Dat is allemaal zo lang geleden. Is dat hele radiogedoe niet een beetje achterhaald? Gek, dat dacht ik vroeger nooit als we samenkwamen. "Zullen we nu dan gaan wandelen?" vroeg hij. "Prima, als jij de weg maar aangeeft," zei Mark. "Komt goed. Jij hebt nu eenmaal het oriëntatievermogen van een wijf." Waarom moest hij dat nou weer zo brengen? "Je bent zelf een wijf, dude," zei Mark, "hup, lopen!"

2

De lucht was vochtig, maar niet koud. Mark en Koen liepen voorop. Mark hield van tempo, van beweging. Stilstand was voor als je oud was. Koen in zijn bordeauxrode hoodie was wat stil; niks voor Koen. Achter hen volgde Thomas met zijn handen in zijn jaszakken, vrolijk keuvelend tegen Sander. Die hield zijn blik op de grond gericht, alsof hij daar antwoorden zocht. Stille Sandertje. Dat was toch ook ooit wel anders geweest, in de tijden van de radio, dacht Mark. Sander had soms best een grote muil gehad toen. Vandaag had hij Sander opgepikt bij zijn appartement. De gesprekken tijdens de lange autorit waren aanvankelijk wat stroef geweest. Mark had geprobeerd iets te vertellen over zijn nieuwe project – een onlinecursus over mentale weerbaarheid – maar Sander was er met zijn kop duidelijk niet bij. Mark had wel kunnen raden waaraan hij dacht. “Hoe zit het dan met die nieuwe chick van jou?” had hij toen maar eens gevraagd. “Echt relaxed dat je eindelijk een keer aan de vrouw bent.”

“En wat voor vrouw,” zei Sander trots, “een pracht-exemplaar. En tien jaar jonger dan ik; Linda is pas achtentwintig. Ik kan nog steeds niet geloven dat ze mij echt wil.”

“Waarom nou weer niet?” vroeg Mark. “Dude, geloof in jezelf! Jij bent een prachtvrouw waard. Is zij jou waard, *that is the question!*”

“Ja, weet ik wel. Maar wat als ik uiteindelijk niet ben wat zij denkt dat ik ben en als ze me dan laat zitten?

Over dat soort dingen denk ik na. Zal wel dom zijn. Weet je, Linda wilde mee met dit weekend, maar Koen raadde het af. Maar als dat nou eens een ver-gissing is, als ze zich nou afgewezen voelt?”

Aha, dus zo zat de vork in de steel. Hij vertelde Sander iets over eigenwaarde, iets dat hij ook in zijn cursus had opgenomen. Hij sprak rustig, maar overtuigend, zoals hij had geleerd. Sander moest zijn oren niet naar Linda laten hangen, maar zelf bepalen wie en wat hij wilde zijn. Geen zorgen, Linda zou zich niet afgewezen voelen. Ze zou juist tien keer harder voor Sander gaan lopen als hij grenzen stelde. Bemin haar als je haar wilt, wijs haar haar plaats als je met iets anders bezig bent. Een man die weet wat hij wil is sexy immers? Een vrouw te veel *pleasen* was hét recept om haar te verliezen, stelde hij. Als iemand dat uit zijn verleden wist was hij, Mark, het wel. Sander had schaapachtig geknikt, maar of hij er echt iets van had opgepikt betwijfelde Mark. Gelukkig vroeg hij in elk geval niet door naar Marks eigen liefdesleven, want dat was op het moment niet om over naar huis te schrijven. Het gesprek liep dood en hij had maar lekker hard The Stones opgezet, daar konden ze allebei mee leven.

Ze liepen steeds verder het bos in. Modder kleefde aan hun schoenen, af en toe kraakte een tak. Mark vond het eigenlijk wel mooi geweest zo. Hij kreeg zin in de barbecue, maar Koen stapte maar door en door. Hier, nu hielden ze achter hem weer halt, wat

was dat nou weer? O, Thomas wees op een paddenstoel, noemde de Latijnse naam. Koen zei: "Mooi." Ja, rete-interessant, dacht Mark. Als je nou nog wist of die paddenstoel eetbaar was. Hij dacht aan zijn vader. Die wandelde ook, maar dan met een doel. Jagen, vissen, iets halen. Niet zomaar lopen en naar een paddenstoel kijken. Hij had geen warme band met zijn vader, maar nu voelde hij hem opeens dichtbij.

Bij een open plek hield Koen halt. De zon brak zo-
waar even door. "We gaan tot hier," riep hij. "Volgens mij krijgt iedereen honger zo langzamerhand." Hij haalde zijn thermosfles en bekertjes tevoorschijn. Koffie. De damp onderscheidde zich nauwelijks van de nevel. Mark nam een slok, keek zijn vrienden allemaal eens aan. Dierbare koppen, maar er was toch iets anders. Wat waren ze allemaal stil! En hij was natuurlijk ook veranderd – ten goede, vertelde hij zichzelf graag. Aan jezelf werken loonde, was gebleken. "Vanavond vuur!" zei hij maar eens. "En worst." Hier en daar werd wat geknikt, verder sloegen zijn woorden dood tegen de mist.

Al snel voelde Mark toch weer druppels op zijn gezicht. "Ja jongens, *let's go*," zei hij zonder zelf veel haast te maken. Koen had de capuchon van zijn hoodie al opgezet. Sander trok zijn jas verder dicht. Zwijgend zetten ze de pas er weer in. Nu het regende leek de terugweg best een eind. De modder

was zachter geworden, de lucht zwaarder van vocht. Mark liep nu achter Thomas, keek naar zijn rugzak en vroeg zich af wat daar allemaal in zat. Waarschijnlijk de bluetooth-besturing van zijn grill. Waarom dat allemaal mee moest op de wandeling was hem een raadsel. Maar Thomas gaf nu eenmaal om zijn spullen.

Onder de veranda van het chalet was het droog. Thomas stalde zijn hele bedoening al uit: een compacte gasgrill, een tang met rubberen grip, een klein potje met kruidenmengsel. Hij bewoog zich efficiënt, alsof hij een demonstratie gaf. Mark leunde tegen de houten reling. Het hele ritueel ergerde hem een beetje. "Je mist alleen nog een schort met je naam erop," zei hij. "Of een headset."

Thomas keek op. "Het is gewoon handig. Alles bij de hand."

"Tuurlijk," zei Mark. "Ik dacht alleen... grillen is toch een beetje het domein van de man met de vlammen. Niet van de man met de app." Het ontging hem niet dat Koen zacht grinnikte.

Thomas haalde zijn schouders op. "Het gaat om de smaak vriend. Dat weet jij ook." Hij ging op het bankje op de veranda zitten en haalde een pakje sigaretten tevoorschijn. "Zo, voor de worst erop gaat: tijd voor een lekker peukje."

Een peukje, *really*? "Joh, rook jij werkelijk nog?" vroeg hij.

"Heel af en toe," zei Thomas. "Op een weekend met mijn ouwe maten, bijvoorbeeld."